

Lovforslagets § 3, som man ikke udenvidere kan bringe ind under Begrebet af en authentiff Fortolkning af denne Paragraph. Der er Noget, som ikke gaaer ind under Begrebet Avinger, og forsaavidt troer jeg ikke, man vil misjende, at det ikke har været Hensigten at ville opstille Paragraphens Bestemmelse som authentiff Fortolkning. Det har ofte været paastaet — jeg skal ikke indlade mig paa, om denne Sætning er rigtig, men jeg tilføier det kun for at vise, at Forholdet virkelig i Udvalget har været overveiet fra meget forskjellige Sider og at disse Forslag ere stillede meget samvittighedsfuldt — jeg siger, det er en gammel Paastand, som ganske vist ofte har været bestridt, og som jeg selv har været med til at bestride, uden at jeg derfor tør paastaae, at det altid er lykkedes mig, at authentiffe Fortolkninger altid havde tilbagevirkende Kraft. Allerede af den Grund maa jeg værge mig imod, at der her skulde være opstillet en authentiff Fortolkning. Det fremgaaer tværtimod netop af §. 9, at vi ikke have anseet det for rigtigt, at der her blev opstillet en egentlig authentiff Fortolkning i streng Forstand.

Tilbage staaer nu det Spørgsmaal, hvilke af disse forskjellige Forslag, der ere forelagte det ærede Thing, det maatte være rigtigt at vedtage. Sa, den Stilling, som her indtages af Udvalgets forskjellige Medlemmer og af Ordføreren, er, om jeg saa maa sige, allerede givent efter Alt, hvad der tidligere er passeret, og det er derfor mere for, om jeg saa maa sige, at opfylde min Pligt som Ordfører, at jeg nu, da jeg har taget Ordet, med det Samme ogsaa skal sige et Par Ord om de forskjellige andre Forslag. Det vil allerede deraf, at det kun er et Mindretal af to ærede Medlemmer, der har stillet Forslaget under Nr. 3 og det Forslag, der nu skal træde istedetfor dette, sees, at Udvalgets øvrige Medlemmer ikke have kunnet tiltræde dette Forslag. Jeg behøver i saa Henseende ikke at tilføie Noget til, hvad der allerede er udtalt af min ærede Collega for Kjøbenhavn (Vehmann). Det staaer fremdeles for mig, saaledes som jeg allerede tidligere har sagt, at der her, uden at Principet om den halvtredstindstyveaarige

Varighed derved brydes, kan taales en større Frihed i Dragsformen, og at der ikke er nogen Interesse, som krænktes ved, at denne Dobbeltthed af Accord henstilles til frit Valg mellem de Paagjældende. Det staaer fremdeles for mig, som om man handler imod deres Interesse, der kunde ville indtræde i saadanne Forpagningsforhold, naar man forbyder en Overenskomst mellem Forpagteren og Bortpagteren, hverved den sidste kunde være fundet til at lade Forpagningen blive sluttet paa billigere Vilkaar, dersom Forpagteren fraskrev sig Ret til i levende Live vilkaarlig at sætte en Anden i sit Sted uden Bortforpagterens Samtykke. Liger jeg feil deri, saa er det ingen Grund til at modsætte sig dette Forslag, men er det en rigtig Betragtning, saa seer jeg ikke, hvorfor man her skal med en saadan Zernhaand holde paa den ene Contractsform og forkaste den anden. Lad mig tage et fiderordnet Tilfælde. Vi kjende jo f. Ex. Arvesætte med Ret til at sælge og pantsætte, og vi kjende Arvesætte uden Ret til at sælge og pantsætte. En ligefrem Arveforpagningsforhold er det heromhandlede Forhold ikke; man kunde ganske vist tænke sig hele Forholdet ordnet ganske som en Arveforpagningsforhold, men det er det nu engang ikke, thi Arveforpagningsforholdet udløber ikke med de 50 Aar. Jeg veed, at der er dem, som meget stærkt have villet gjøre denne Lighed gjældende mellem det halvtredstindstyveaarige Forpagningsforhold og det simple Arvesætte, og som have villet, at den Begrænsning, som gjælder med Hensyn til Arvesætte, skulde analogiff kunne overføres paa dette halvtredstindstyveaarige Forpagningsforhold; men de have efter min Mening overseet, at naar de ville have denne Lighed frem, maatte de, istedetfor halvtredstindstyve Aars Grændsen, sætte Descendent-Grændsen. Arveforpagningsforholdet have vi kjendt i en Lovgivning, som laa os meget nær, og ligesom man der havde en dobbelt Form, saaledes seer jeg ikke, hvorfor man ikke ogsaa her kunde have en saadan og lade Prisforskjellen indtræde, efterfom Forpagningsforholdet medfører en større eller mindre Ret. Det er Grunden, hvorfor jeg, efterat det var lykkedes at blive enig om at faae den bestemte Afgjørelse, der